୧୧-୧-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଚାଲ ତେବେ ବାବା ତୁମର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିବେ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ଗୁଣବାନ ସନ୍ତାନ ସେମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ଥିବ ?

ଉ□ର:- ସେମାନେ କ□ାକୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ କରୁଥିବେ । କାହାକୁ ବି କ□ା ଲଗାଇବେ ନାହିଁ, କେବେ ବି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରିବେ ନାହିଁ । କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦେବେ ନାହିଁ । ଦୁଃଖ ଦେବା ମଧ୍ୟ କ□ା ଫୁଟାଇବା ସହିତ ସମାନ ।

ଗୀତ:- ଯହ ବକ୍ତ ଯା ରହା ହେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ସିକିଲଧେ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଏହି ଗୀତର ଅର୍ଥ ବୁଝିଛନ୍ତି । କ୍ରମାନୁସାରେ ଏଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ କେହି ତ ଅତି ଉ□ମ, କେହି ମଧ୍ୟମ ଓ କେହି ସାଧାରଣ ଭାବେ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ବୁଝିବା ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ନିଜସ୍ୱ ଅଟେ । ବାବା ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏପରି ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଶିବବାବା ହିଁ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ଆସୁରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଚାଲି ଆସିଛ, ବ□ମାନ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ କର ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲିଲେ ଜୀବନନୌକା ପାର ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନ ଭାବି ମନୁଷ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଭାବିଲ ତେବେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଚାଲିଲେ ହିଁ ମୁଁ ଉ□ରଦାୟୀ ରହିବି । ଏହାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ହେଉଛି, ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ହିଁ ଉ□ରଦାୟୀ ହେବି, ତାକୁ ମୁଁ ଠିକ୍ କରିବି । ତୁମେ କେବଳ ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଯାଦ କରିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବେ । ପାଦେ-ପାଦେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଭାବି ଚାଲିଲେ କେବେ କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟରେ ହିଁ ବିଜୟ ରହିଛି । ଅନେକ ପିଲା ଏହି କଥାକୁ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଅଳ୍ପ କିଛି ଜ୍ଞାନ ବୁଝିଗଲେ ପୁଣି ଦେହ ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି । ଯୋଗର ଶକ୍ତି ବହୁତ କମ୍ ଅଛି । ଜ୍ଞାନ ତ ହେଉଛି ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିବା, ଏହା ତ ସହଜ ଅଟେ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ବିଜ୍ଞାନ ଆଦି ପଢୁଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢା ତ କେତେ ସହଜ ଅଟେ, ବାକି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି ।

ଯଦି କେହି କହିବେ ଯେ ବାବା ମୁଁ ଯୋଗରେ ବହୁତ ମସ୍ତ ରହୁଛି, ତେବେ ବାବା ମାନିବେ ନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚଳଣିକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଥିବେ ସେ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ହୋଇଥିବେ । ଯାଦ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଓଲଟା-ସିଧା କାମ ହେଉଛି । ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ବ□ମାନ ତୁମେ ଏହି ସିଡି ଚିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ବ□ମାନ ଦୁନିଆ କ□ାର ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ବଗିଚା ନୁହେଁ । ଏକଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଭାରତ ଫୁଲର ବଗିଚା ଥିଲା । ବଗିଚାରେ କ'ଣ କେବେ ଜଙ୍ଗଲୀ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଥା'ନ୍ତି ? ସେଠାରେ ତ ଦେବୀ-ଦେବତା ରହିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତ ହାଇଏଷ୍ଟ ଅଥରିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ପୁଣି ଏହି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ହାଇଏଷ୍ଟ ଅଥରିଟୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଦାଦା ଅର୍ଥାତ୍

ଶିବବାବା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଥରିଟୀ ଅଟନ୍ତି । ଶିବ ଏବଂ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ଆତ୍ମାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପୁଣି ସାକାରରେ ଆମେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ସବୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ସମସ୍ତଙ୍କର ଗ୍ରେଟ୍-ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଆଦିପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏଭଳି ହାଇଏଷ୍ଟ ଅଥରିଟୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଆମକୁ ଘର ଦରକାର । ଏହିପରି ତୁମେ ସରକାରଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖ ପୁଣି ଦେଖ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ଆସୁଛି କି ନାହିଁ ।

ଶିବବାବା ଏବଂ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା, ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏବଂ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ପିତା । ବୁଝାଇବା ନିମନ୍ତେ ଏହି ପଏ□ ବହୁତ ଭଲ । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବୁଝାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଜ୍ଞାନର ଅହଂକାର ଆସିଯାଉଛି । ଯେମିତି ବାପଦାଦାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଟପି ଗଲେଣି । ଏହି ଦାଦା କହୁଛନ୍ତି, ମୋ କଥା ବରଂ ନ ଶୁଣ । ସର୍ବଦା ଭାବ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲ । ଈଶ୍ୱର ସିଧାସଳଖ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି କି ଏହା-ଏହା କର, ମୁଁ ଉ□ରଦାୟୀ ହେବି । ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଚାଲ । ବ୍ରହ୍ମା ତ ନୁହଁନ୍ତି, ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରୁ ପଢିବାକୁ ହେବ ନା । ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଈଶ୍ୱର ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ଭାରତର ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ଶିବାଳୟ ସ୍ୱର୍ଗରେ ରହୁଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ପୂରା ବୁଝାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ନିଜର ଅହଂକାରର ନିଶା ଚଢିଯାଉଛି । ତ୍ରୁଟି ତ ଅନେକଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ନା । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେଲେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା କ'ଣ ମାଉସୀ ଘର କଥା କି ! ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି, ମାୟା ଏକଦମ୍ ନାକରୁ ଧରି ନାଳରେ ପକାଇ ଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କ ୟାଦରେ ତ ବହୁତ ଖୁସିରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସମ୍ମୁଖରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରହିଛି, ଆମକୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଭୁଲିଯିବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସିର ନିଶା ଚଢୁ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ନିଷ୍ଠାରେ ବସାଅ (ଯୋଗ ସମୟରେ ଆତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିର ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଏକାଗ୍ର କରାଇବା), ବାହାରେ ଆମେ ଯୋଗ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରୁ ନାହୁଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କେବେ-କେବେ ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ପଠାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ଦେଶୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ମଧ୍ୟ ୟାଦରେ ବସୁ ନାହାଁନ୍ତି, ବୁଦ୍ଧି ଏଣେ-ତେଣେ ଭଟକୁଛି । ବାବା ନିଜର ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି— ନାରାୟଣଙ୍କର କେତେ ପକ୍କା ଭକ୍ତ ଥିଲି, ଯେଉଁଆଡେ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହୁଥିଲା । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପୂଜା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧି ଏଣେ-ତେଣେ ପଳାଇଯାଉଥିଲା । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଚାଲି-ବୁଲି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର କିନ୍ତୁ ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି— ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ଭଉଣୀ ଆମକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଯୋଗ କରିବାରେ ସହଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ନିଷ୍ଠାର ତ କୌଣସି ଅର୍ଥ ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ସର୍ବଦା କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ, ଅନେକ ପିଲେ ଯୋଗରେ ବସି-ବସି ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ନା ଜ୍ଞାନ ରହୁଛି, ନା ୟାଦ ରହୁଛି । ନଚେତ୍ ଢୁଳାଇବାରେ ଲାଗି ପଡୁଛନ୍ତି, ଅନେକଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲାଣି । ଏହା ତ ଅଳ୍ପକାଳର ଶାନ୍ତି ମିଳିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ବାକି ସାରାଦିନ ଅଶାନ୍ତି ରହୁଛି । ଚାଲି-ବୁଲି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ ନକଲେ ପାପର ବୋଝ ଓହ୍ଲାଇବ କିପରି ? ଅଧାକଳ୍ପର ବୋଝ ରହିଛି । ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ଯଦିଓ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଲେଖିକରି ପଠାଉଛନ୍ତି— ଏତେ ସମୟ ୟାଦରେ ରହିଲୁ କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେତିକି ସମୟ ୟାଦ ରହୁନାହିଁ । ଚାର୍ଟକୁ ଭଲ ଭାବେ ବୁଝି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବେହଦର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଖୁସିରେ ରହିବା

ଉଚିତ୍ । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ, ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅଟୁ ନା । ଏଭଳି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ବାବାଙ୍କର ଅଟୁ କିନ୍ତୁ ଯାଦ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ଯାଦ କରୁଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯାଇଥା'ନ୍ତେ । କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଆମେ ତ ଭାରତର ମହିମା କରୁଛୁ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏବେ ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ଆଇରନ୍ ଏଜଡ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ତାହା ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଭାରତରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଯୁଗ ଥିବା ସମୟରେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ କିପରି ଜାଣିବୁ ଯେ ଏହି ମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ? ଏହି ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଯାହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା ଅଛି, ଯିଏ ଯେତିକି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ତ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ଚାଲିଚଳଣିରୁ ଜାଣୁଛ, କଳିଯୁଗୀମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗୀମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଯାଇ କାହିଁକି ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଉଛନ୍ତି ? ଏମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କହୁଛନ୍ତି ନା । କେହି ମରିଗଲେ କୁହନ୍ତି ଅମୁକ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେଲା, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବ□ମାନ ତ ସମସ୍ତେ ନର୍କବାସୀ ଅଟନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେବେ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚଳଣିରୁ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସାଧାରଣ ଭାବରେ କାହା-କାହା ସହିତ କଥା ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ କଥା ତ ପୂରା ଠିକ୍ ଅଟେ । ତଥାପି କାହିଁକି କ□ା ସଦୃଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା କାରଣରୁ କ□ା ସଦୃଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡୁନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ବାବା ଫୁଲର ବଗିଚା ଲଗାଉଛନ୍ତି । କ□ାରୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ତାଙ୍କର ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ଯିଏ ନିଜେ କ□ା ହୋଇଥିବେ ସେ ଫୁଲ କିପରି କରିବେ ? ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଚାଲାକଚତୁର ପିଲାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ ପଠାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ ।

ଭଲ ଗୁଣବାନ୍ ସନ୍ତାନ ସେହିମାନେ ଯିଏ କ□ାକୁ ଫୁଲ କରିବାର ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । କାହାକୁ ବି କ□ା ଲଗାନ୍ତି ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇନଥା'ନ୍ତି । କେବେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ସଠିକ୍ ରୂପେ ବୁଝାଉଛ । ଏଥିରେ କାହାକୁ ଅପମାନିତ କରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଆଗକୁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଅଧିକ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ କରି ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଚାଲ । ଛୋଟ-ଛୋଟ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଲଗାଇ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହୁଅ ଅଥବା ପତିତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀରୁ ପବିତ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହୁଅ । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କର । ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବ□ମାନ ବୁଝୁଛ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ପଡିବ । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ସବୁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମା ତ ଆସିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପୁଣି ନିଜ-ନିଜର ବିଭାଗକୁ ଚାଲିଯିବେ । ପୁଣି ନିଜ ସମୟରେ ଆସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନା କରିବେ । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ରରେ କେତେ କ୍ଲିଅର ଭାବରେ ବୁଝାଯାଇଛି । ଏକମାତ୍ର ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାକି ଭକ୍ତି ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ତ ଢେର ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ସଦ୍‌ଗତି ଦେବା ପାଇଁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ଏଥିରେ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା କାମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଡ୍ରାମାର ଖେଳ କିପରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ହେଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଏହି ନିଶାରେ ରହୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ବହୁତ ବହୁତ ସ୍ନେହୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ସହିତ ଖୁସିରେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦ ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ମଗରୁରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେହ-ଅଭିମାନର ନିଶା ଦେଖାଇବାର ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ଓଲଟା-ସିଧା କାମ କରିବାର ନାହିଁ । କେବେହେଲେ ସଂଶୟବୁଦ୍ଧି ହେବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବିଶ୍ୱକଲ୍ୟାଣର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ବୁଝି ନିଜର ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତିର ମିତବ୍ୟୟି ହୋଇ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ହୁଅ ।

ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମାମାନେ ତୁମ ଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରିବାର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ଯାହାର ଯେତେ ବଡ ପରିବାର ହୋଇଥାଏ ତାଙ୍କୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ମିତବ୍ୟୟି ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱର ସର୍ବଆତ୍ମାଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ନିଜକୁ ଏହି ବିଶାଳ ବିଶ୍ୱର ସେବା କରିବାର ନିମି□ ମନେ କରି ନିଜର ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ । କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରିଲ, ନିଜେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଲ ଏବଂ ନିଜେ ହରାଇଦେଲ— ଏହିଭଳି ବେପରୁଆ ହୁଅ ନାହିଁ । ନିଜର ସର୍ବ ସମ୍ପ□ର ବଜେଟ୍ ବା ଅଟକଳ ତିଆରି କର । ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ଭବର ବରଦାନକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖି ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତିରୂପୀ ସମ୍ପ□କୁ ସେବାପ୍ରତି ଜମା ରଖ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମହାଦାନୀ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯାହାଙ୍କର ସଂକଳ୍ପ ଏବଂ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବରଦାନର ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଥିବ ।

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମ୍ ୱାର୍କ:-

(୧୧) ଫରିସ୍ତା ଅଥବା ଅବ୍ୟକ୍ତ ଜୀବନର ବିଶେଷତା ହେଉଛି— ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରମ୍ ଅବିଦ୍ୟା । ଦେବତାମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ତ ଇଚ୍ଛାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରୁ ଫରିସ୍ତା ଜୀବନ ହୋଇଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମାତୀତ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେଉଛ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଶୁଦ୍ଧ କର୍ମ, ବ୍ୟର୍ଥ କର୍ମ, ବିକର୍ମ ବା ପୂର୍ବ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।